

ZEMLÉNYI ATTILA

Krónikás ének

„Az éthosza kinek-kinek számára a daimon.”
(Hérakleitosz)

*Ki tudja mióta forgott körülötte
keselyűt kínzó Prométheusz,
egyre szorosabb gyűrűt vonva,
rebbenő rozsdás láncszemekkel.*

*Mondják, gyomrában cirkogejzírrel
született, huszonnyolc viszolygó éve,
véghetetlenül felvillanyozva.
Hamuszín farkaskutya, Néró,*

*vigyázta kerozinszagú álmait.
Tudni vélik, hanghallásai voltak:
„Fesd narancsra az aklot! Fesd
narancsra!” Főnixet szívott.*

*Állítják, mindig Salamander
cipőben, földpaprikázva járt-kelt,
szabad ég alatt szívesen
játszadozott tűzzománccal.*

*Tanárai szerint magának való,
belső égésű kismotornak tűnt,
ördögös gombszemekkel.
A légy sem ártott neki.*

*Hallottam, a csípőset kedvelte,
az erős hazait, bangsúlyos magyarost,
Szent János könyvét: A tüzes
tó a második halál.*

*Rebesgetik, látott az adventi sötétben.
Ismerte a temetőt, akár a tenyerét,
sokszor húzta meg ott magát
csiricsáré szenvedései közepette.*

*Elképzelem őt, Krisztus után ezer-
kilencszázkilencvenhétben, december
havának harmadik éjszakáján, amint fél
nótával ajkai közt figyeli, miként*

*veszti eszméletét a tűzmanó, Miskolc
Megyei Jogú Város ékén, a deszka-
templomon. Őt, aki az ismeretlen
lángra úgy nézett, mint jogos adóra.*

A szabadulóművész

*Tárgyhó, mesterséges nap, vezetékből
földgáz, meleg. Hajóvonták találkozása:
egy feleség, egy gyerek. Paralelogramma.
Kert, körítés, utca, zsémbes fenyő.
Lejebb parkol a park, meg tó és autók.
Nyáron mennyasszony, ősszel mókus,
feltépní az aknafedőt, hogy leolvassák
a vizet, kutya kötelesség. Darázsderék
szúr szemet, szemétdíj hathavonta.
Ötvenkét fokosban úszni néhány hosszt,
forgatva leopárdgondolatokat.
Üvegen gyöntölődő, jóra való ipari
gyémánt. Félkrajcárért mindent
vagy semmit. Ha kell, nem lenni
szertelen, átdöfni a tű fokán,
nyűgöt ledobva. Messzemenőkig.*

*Tintában eltűnő, villámgyors szépia.
Lángnyelvvél nyalogatni rezervátumot.
Csak előre magabízón, miként áram alatt
bordó dekopírfűrész.
Pokolba a hidegháborúval.*